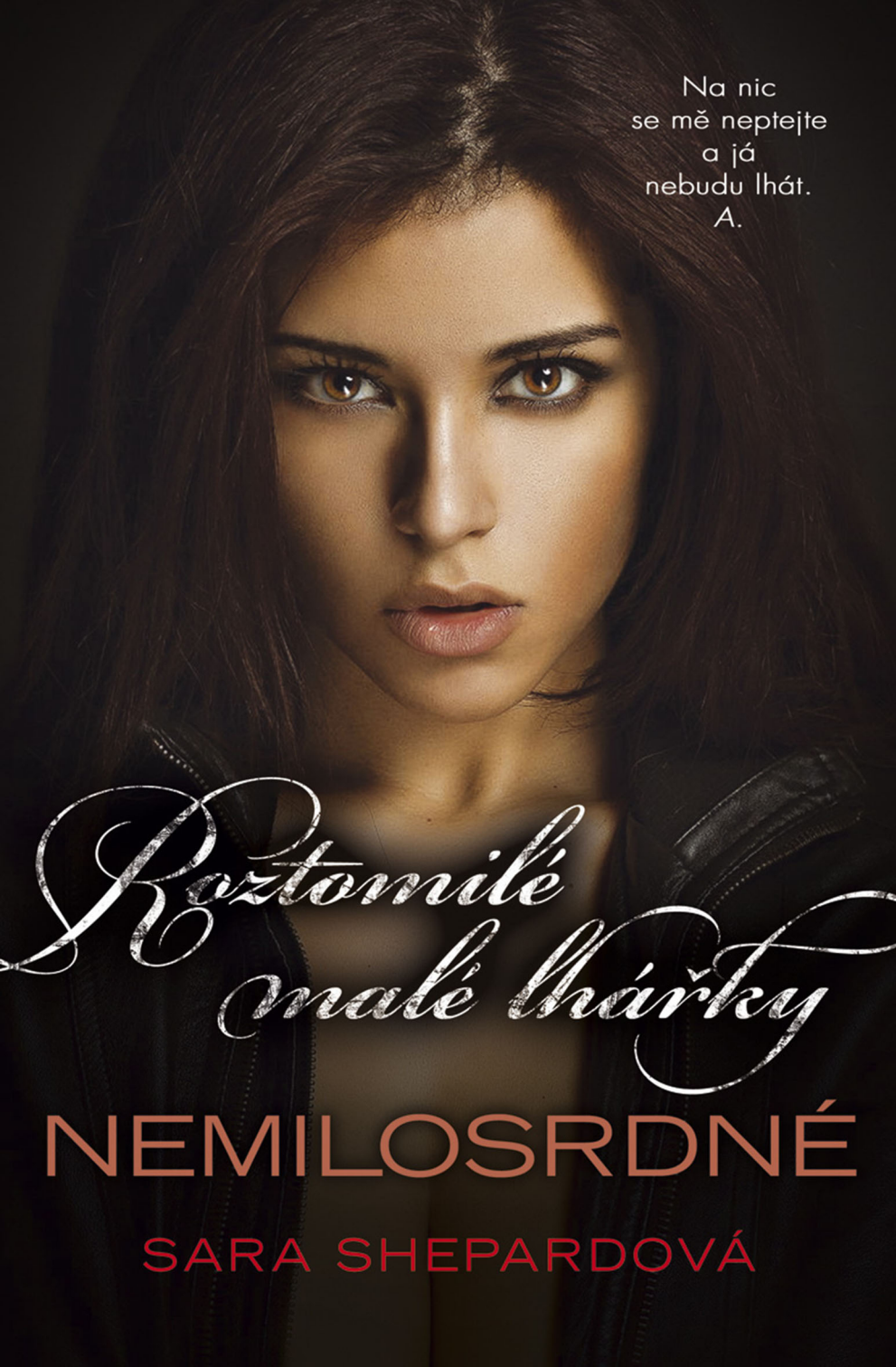

Na nic
se mě neptejte
a já
nebudu lhát.
A.

*Roztomilé
malé lhárky*

NEMILOSRDNÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Růstomilě
malé chárky*

NEMILOSRDNÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé škárky*

NEMILOSRDNÉ

Fotočila Anna Školníková

Románová předloha televizního seriálu *Prolhané krásky*

Přeložila Anna Školníková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2014 by Alloy Entertainment and Sara Shepard

All rights reserved.

Z anglického originálu *Pretty Little Liars. Vicious*
(First published by HarperTeen, New York, 2014)

přeložila © 2016 Anna Školníková

Redakce textu: Dana Packová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2016 Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-446-1 (pdf)

Henrymu

*Dobrý konec příběhu
závisí zcela jistě na tom,
kdy přestanete vyprávět.*
Orson Welles

KRIZE IDENTITY

Přáli jste si někdy začít nový život? Utéct ze školy, rodného města, od rodiny a přátel a začít znovu někde jinde. Změnit svůj vzhled, své záliby, zkrátka celou svou *osobnost*. Na novém místě by vás nic netížilo. Vaše minulost i budoucnost by byly jako čistý list papíru. Vnitřně byste se možná těžko vypořádávali se samozřejmou skutečností, že už byste to nadále nebyli *vy*. Možná by vás i trápilo, že se lidé z vaší minulosti o vás *strachují*. Možná by byli schopni zajít až tak daleko, že by vaši tvář nechali otisknout na krabice s mlékem. A právě proto je to celé jen fantazie.

Pro jednu manipulativní dívku z Rosewoodu to však žádná manipulativní fantazie není. Je to způsob, jak přežít.

Pro čtyři její hlavní protivnice to může znamenat konec jejich roztomilých malých životů – *navždy*.

První, čeho si Alison DiLaurentisová po probuzení všimla, byla neuvěřitelná hebkost jejího povlečení. Pod hlavou měla nadýchaný polštář a přikrývka voněla po svěží aviváži. Sluneční paprsky dopadaly oknem přímo do postele a hřály ji na nohách. Ve větvích radostně cvrlikali ptáčci. Alison jako by spala v ráji.

Posadila se a protáhla, pak se jí na rtech rozehrál úsměv, protože si znovu připomněla – je *volná*.

Ali D. si připisuje další vítězství.

Vzala do ruky ovladač a zapnula televizi umístěnou v nohách postele. Naskočilo rovnou zpravodajství CNN. Opět se probírala událost, kterou Ali sledovala předešlého večera: *Roztomilé malé vražedkyně jdou před soud*. Kamera ukázala loňské školní portréty Spencer Hastingsové, Arie Montgomeryové, Emily Fieldsové a Hanny Marinové. Novináři znovu převyprávěli šokující historku, která žádného diváka nenechala chladným – příběh o tom, jak brutálně tato čtveřice zavraždila Alison DiLaurentisovou. Teď dívky stojí před soudem a čeká je zbytek života za

mřížemi.

Ali se rozesmála od ucha k uchu. Všechno se vyvíjí přesně podle jejího plánu.

„V opuštěném zahradním domě v pensylvánském Ashlandu byly nalezeny stopy Alisoniny krve. Policie nyní intenzivně pátrá po těle oběti,“ pronesl reportér. „Vyšetřovatelé také našli Alisonin deník ukrytý v lesích nedaleko budovy. Obsahuje detailní popis, jak dívky Alison zajaly a mučily.“

Na obrazovce se objevil podsaditý muž s kudrnatými šedými vlasy a kovovými obroučkami. Jmenovka prozrazovala, že je to *Seth Rubens, zástupce obhajoby*. Byl to právník, který zastupoval děvčata. „Moje klientky v žádném případě Alison nijak nemučily,“ pronesl, „ani nemají nic společného s její vraždou. Soudní proces prokáže –“

Zpravodajství jeho vyjádření přerušilo uprostřed věty. „Úvodní řeč tohoto procesu bude pronesena příští úterý. Pro další informace zůstaňte s námi.“

Ali padla zády do peřin a zakroutila palci. Zatím to jde dobře. Všichni uvěřili, že je opravdu mrtvá, a všichni si myslí, že ji zabily ty čtyři mrchy. Byl to od Ali odvážný krok, ale udělala ho. Vlastně ho zvládla téměř sama.

Hodně riskovala, když se rozhodla do pensylvánského Rosewoodu vrátit poté, co její poslední plán vraždy sestřiných bývalých kamarádek ztroskotal. Jenže ji hrozně naštvalo, že to nevyšlo... *opět*. Vždyť si všechno tak pečlivě připravila: její přítel a komplic Nicholas velmi rafinovaně vstoupil dívkám do života už vloni v létě. Nejprve využil svůj finanční kapitál a odletěl na Jamajku, kde na holky ušil pořádnou boudu. Pak se vydal do Filadelfie, kde se zaměřil na Spencer, následně na Island, kde Arii vtáhl do mezinárodního zločinu, a nakonec se vrátil zpátky do Filadelfie a zjistil tajemství o zbývajících dvou. Když začaly věci vycházet na povrch a lhářky ztrácet půdu pod nohama, roznesla Ali s Nickem informaci o tom, že se chystají k hromadné sebevraždě – zprávu dostal tisk, prostřednictvím facebooku i spolužáci ve škole a také náhodní občané Rosewoodu.

Ali s Nickem dobře věděli, že se je holky snaží vypátrat, a tak začal Nick zanechávat stopy, které čtveřici dovedly až do sklepa polorozpadlého domu uprostřed Rosewoodu. Holky tam měly najít smrt. Policie by na místo přijela, až když bude po všem, až když Ali a Nick bezpečně zmizí. Všichni si měli myslet, že došlo k oné plánované hromadné sebevraždě.

Jenomže se to zvrstlo. Bůhvíjak byly dívky zachráněny a policisté odvezli Nicka do vězení. Alison sice uprchla, ale trápily ji starosti. Jak dlouho vydrží Nick opakovat lež, na které se spolu předem domluvili? Jak dlouho vydrží tvrdit, že Ali vloni zemřela při požáru v Poconos a že se po stopách Spencer, Arie, Emily a Hanny následně vydal on sám? Za mřížemi je život jistě těžký, obzvláště pro kluka z bohaté rodiny, který je zvyklý spát v povlečení z nejlepších bavlny. Aby Nick v jejich skrýši vůbec usnul, musel si dokonce v obchodě s elektronikou Target ukrást přístroj, který mu v noci simuloval uklidňující zvuky z okolí.

Alisonina silná touha po pomstě ovšem pochopitelně neodzněla ani potom. *Musíš je dostat*, opakovala si v duchu. *Musíš s nimi skoncovat*.

A tak se pustila do práce. Nejprve sepsala deník, ve kterém ztvárnila dokonale vystavěný příběh, za který by v hodině angličtiny jistě dostala jedničku s hvězdičkou. Svůj vztah s Nickem pro potřeby deníku poupravila v cosi hrubého a ošklivého. Vyličila se jako chudinka nemocná Ali, kterou zatáhl do vražedného spiknutí a nedal jí šanci uniknout. *Nick zabil mou sestru. Nick zabil Iana. Nick zapálil les za Spenceřiným domem. Nick zavraždil Jennu Cavanaughovou*. Všechno to byl Nickův nápad a s Alison jen manipuloval.

Napsala, že se o ni po požáru v Poconos Nick skoro vůbec nestaral a nutil ji k *mnoha* zločinům pod pohrůzkou smrti. Smrt Ali hrozila i tehdy, kdyby před někým promluvila nebo se pokusila utéct. Ali v deníku vyličila, jak se vyškrábala z onoho sklepa, jen aby před Nickem uprchla. V několika zápisech se pak zmínila o tom, jaké je to na svobodě – úžasné a současně děsivé. Popsala, že se schovává ve stodole v pensylvánském Li-

merickou, přestože ve skutečnosti trávil čas v zahradním domě Nickových rodičů v Ashlandu... To totiž zapadalo do druhé části jejího plánu.

Celé kapitoly svého deníku věnovala psaní o Lhářkách. Vytvořila o nich docela jiný obraz, než jaký veřejnost dosud měla. *Drahé kamarádky mojí sestry*, pojmenovala ty čtyři a na listy sešitu rozstříkla slanou vodu, aby vzbudila dojem, že při psaní plakala. *Věřím, že mi odpustí a pochopí, že za tím vším nestojím já. Tolikrát jsem jim to chtěla povědět.* Ali napsala, že chtěla s celým příběhem zajít na policii, ale bála se, že by jí nikdo nevěřil. Svěřila se také s nápadem anonymně deník odevzdat, jenomže prý nevěděla, komu může věřit.

Jako skutečný bonbonek si na samý závěr nechala detailní popis okamžiku, kdy ji Lhářky vystopovaly ve stodole a svázaly. Prosila je, aby vyslechly její verzi příběhu, ale Lhářky ji vhodily do kufru Spenceřina auta a odvezly pryč – přestože ve skutečnosti ji nezavezly vůbec nikam. Zůstala v zahradním domě, kde čekala, až ji najdou. *Tyhle řádky píšu se svázanýma rukama*, svěřila Ali svému deníku a pro větší důvěryhodnost si ruce skutečně svázala, aby se jí patřičně změnil rukopis. Pokračovala: *Tenhle deník je můj jediný přítel. A dále: Stále znovu jsem se pokoušela povědět jim pravdu, ale neposlouchaly mě. Jsou šílené. Všechny. Vím jistě, že se mě chystají zabít. Nikdy se odsud nedostanu živá.* Poslední zápis v deníčku představovaly jen dvě rozechvělé věty. *Obávám se, že dnes to přijde. Mám brozný strach.*

Zdálo se to jako osud: datum posledního zápisu odpovídalo téměř dokonale dni, kdy Lhářky skutečně zahradní domek objevily. Ali věděla, že přijdou, vždyť nastražila účtenku ze zdejšího obchodu do kapsy své mikiny, kterou si potom nechala od Emily stáhnout z ramen. Aby jejich přesvědčení posílila, provoněla celý prostor vanilkovým mýdlem, které vždycky používala. Věděla, že vejdou dovnitř a sáhnou na všechno kolem, takže otisků prstů bude dost. Naletěly na každý Alisonin trik, jako by je očarovala. Samozřejmě že přišlo i několik překvapení – třeba kamery, které holky rozmístily ve větvích, ale i ty nakonec Ali

dobře posloužily. Zejména poté, co si Emily přímo před jednou z nich odbyla svůj fenomenální výstup. Vyšetřovací tým nahrávku jistě zařadí mezi důkazní materiál.

Ali se teď posadila k malému psacímu stolu v rohu a na laptopu otevřela webovou stránku. V její horní části blikal obrovský nápis: *Šibenici pro lhářky! My jsme tví věrní, Ali!* Tiše zajásala štěstím a naklonila se, aby mohla obrazovku políbit. Jedinečný fanklub Alisonini věrní začal fungovat už vloni a byl jí zcela podřízen. Tihle nadšenci byli pro Ali nejsladším překvapením. Ali je milovala. Hlavně své pomocníky, protože díky nim získávala další možnosti. Někteří členové klubu jí byli oddáni natolik, že pro ni dokázali riskovat *všechno*. Kéž by jim mohla napsat a každému poděkovat.

Přečetla si několik komentářů Alisoniných věrných z celé země, kteří jednomyslně volali po tom, aby Lhářky strávily zbytek života ve vězení, potom zavřela počítač a odebrala se do šatny. Pečlivě srovnané tu viselo její nové oblečení – povětšinou bílé nebo světlé košile, kraťasy a sukně o několik čísel větší, než byla zvyklá nosit. Takové kousky by si dřív *rozhodně* neoblékla... To byla cena, kterou musela zaplatit. Odsunula ramínka z jedné strany ke druhé a lehce ji zalechtalo v žaludku. Poslední útek opravdu *nebyl* zadarmo. Musela se zbavit několika Alisoniných věrných – ale neměla jinou možnost. A pak tu byl Nick. Párkrát se jí dokonce zdálo, že utekl z vězení, vyhledal ji a vyptával se, jak ho mohla ze všeho obvinít. Jenomže zklamat jeho oddanost bylo rovněž nevyhnutelné.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Ali se otočila s bušícím srdcem. „To jsem jen já,“ ozval se hlas. „Jsi vzhůru?“

Ali se uklidnil tep. „Jo, jsem,“ odpověděla.

„Odcházím ven pro něco k snídani. Co chceš přinést? Palačinky jako včera? Nebo omeletu?“

Ali se krátce zamyslela. „Oboje,“ rozhodla se. „*A také trochu slaniny,*“ dodala. „A grapefruitový džus, pokud ho seženeš.“

Podě dveřmi se mihl stín. „Dobře,“ ozval se hlas. „Za chvíli jsem zpátky.“

Ali poslouchala, jak kroky v chodbě mizí. Vrátila svou pozornost k šatům a vybrala si bílé tričko a dlouhou bílou průsvitnou sukni, která byla příšerná, ale dobře padla přes Alisoniny rozšířené boky. Podívala se na sebe do zrcadla a svůj obraz málem nepoznala. Dívala se na ni veliká divná postava s neupravenými vlasy a nehezkou skvrnitou pletí. Tohle je ale jen dočasné řešení. Zanedlouho se opět promění v krásku. Teď ovšem potřebuje vypadat takhle: jako někdo *jiny*. Jako nikdo. Jako duch, který splyne s davem. I proto volila pro většinu svých nových šatů bílou barvu.

Venku projelo auto. Ozvalo se zahoukání lodi. Ali pomyslela na svou blízkici se snídani a všechny obavy se rázem vypařily. Je to neuvěřitelný luxus, že jídlo je najednou její jedinou starostí! Co všechno ostatní? Vůbec z ničeho si nedělala vrásky. Vždyť silnější vyhrává. Nebude trvat dlouho a začne nový život. *Lepší*, než jaký vedla kdy dřív.

A ty čtyři potvory nebudou mít život vůbec žádný.

ZPRÁVY ŠPATNÉ A JEŠTĚ HORŠÍ

Poklidného čtvrtčního rána uprostřed června seděla Emily Fieldsová spolu s nejlepšími kamarádkami Hannou Marinovou, Spencer Hastingsovou a Arií Montgomeryovou v prostorné, vzdušné zasedací místnosti s výhledem na filadelfské nábreží. Ve vzduchu voněla káva a sladké snídaňové pečivo. Z okolních kanceláří sem doléhalo zvonění telefonů, vrčení tiskáren a *klapot* podpatků právníček spěchajících k soudu. Jejich nový právník Seth Rubens si odkašlal a Emily zvedla hlavu. Kvůli jeho ztrápenému výrazu se obávala, že se nechystá říct nic příjemného.

„Váš případ nevypadá dobře.“ Rubens si míchal kávu tenkým dřívkem. Měl kruhy pod očima a používal stejný parfém jako Emilyin táta, letní vůni Royall Bay Rhum. Ta vůně Emily obvykle povzbuzovala, ale odteď už asi nebude.

„Státní zástupce proti vám v případě Alisoniny vraždy shromáždil mnoho důkazů,“ pokračoval. „Byly jste na místě činu, když k tomu došlo. Pak je tu ten odbytý úklid. Vaše otisky po celém domě. Zub, který našli na místě. Emilyina... zkrátka... *epizoda*.“ V té chvíli nejistě pohlédl na Emily. „Ten výstup, který zločinu předcházel. Jsem velmi rád, že vás mohu zastupovat, a udělám, co bude v mých silách. Nechci vám ovšem dávat falešné naděje.“

Emily posmutněla. Od jejich zatčení za vraždu Alison DiLaurentisové, známé také jako *A* – jejich dávné protivnice, která se je pokusila několikrát zabít a posílala jim nervy drásající zprávy – zhubla Emily o pět kilogramů, v jednom kuse plakala a začala se vážně obávat o své duševní zdraví. Po několika hodinách v cele byly teď všechny propuštěny na kauci, ale jejich soud začne za pět dní. Emily už hovořila s šesti různými právníky stejně jako její kamarádky. *Žádný* z nich jim ovšem nedával naději – včetně Rubense, o kterém se tradovalo, že dokázal zprostit

podezření ze spáchání masových vražd i mafiánské bosse.

Aria se naklonila a zadívala se právníkovi přímo do očí. „Kolikrát vám to budeme muset vysvětlovat? Ali to na nás nastrážila. Věděla, že ten zahradní dům sledujeme. Věděla, že jsme na pokraji zoufalství. Když jsme vešly dovnitř, krev na podlaze už byla. A když to někdo přišel uklidit, my jsme byly nahoře.“

Rubens se na ně unaveně podíval. „Ale neviděly jste, kdo přišel, nebo ano?“

Emily si otrhávala kůžičku na palci. Vtom znenadání zaslechla rozverný, posměšný a zcela jasný hlas: *Neviděly. Dostala jsem vás přesně tam, kde vás chci mít.*

Byl to Alisonin hlas, ale nikdo jiný ho zřejmě neslyšel. Na Emily padly další obavy. Alisonin hlas začala slyšet před několika dny a od té doby začínal nabývat na síle.

Zamyslela se nad právníkovou otázkou. Při svém honu na Ali vytipovaly dům v pensylvánském Ashlandu, protože šlo o nemovitost Alisonina přítele Nicka Maxwella. V zadním cípu pozemku stála dobře skrytá budova, která by Ali posloužila jako dokonalý úkryt. Odtud by mohla pohodlně vymýšlet další výpady proti nim. Holky se rozhodly místo monitorovat, jenže Spencer se o tom podřekla před svým kamarádem Gregem. Prozradila mu, že na místě rozstavily průmyslové kamery. V následujícím sledu hrozných událostí vyšlo najevo, že Greg patří mezi Alisoniny věrné a je jedním z jejích nohsledů. Kamerové záznamy na místě byly odpojeny téměř ve stejný okamžik, kdy se mu Spencer svěřila.

Krátce potom se Emily spolu s ostatními vydala do Ashlandu zjistit, zda tam Alison skutečně je, a také odmontovat sledovací zařízení. Nenašly však nic než krev na podlaze. Vešly, aby si místo prohlédly, když vtom uslyšely *prásk*, a utekly do patra. Ve vzduchu se pak rozvinul zápach peroxidu a někdo – bezpochyby Ali, přestože to holky nevěděly jistě – se prošel po kuchyni, aby ji ledabyle uklidil. Když se holky odvážily do přízemí, dům byl prázdný. Potom zavolaly policii. Ve snu by je nenapadlo, že vyšetřovatelé ze všeho obviní právě *je*.

Jenomže přesně to se stalo: policie přišla, hledala důkazy a ukázalo se, že zjištěná krev patří Alison. Odnegli si také zub, který odpovídal Alisoniným zubařským záznamům. Pak obvinili *holky* z pokusu o zahlázení stop na místě činu. Jejich otisky prstů se nacházely po celém domě a navíc byly na místě skutečně *přítomné*. Průmyslové kamery zachytily jejich příchod jen pár okamžiků předtím.

Mně se nevysmekneš.

Promluvil opět Alisonin hlas. Emily rychle mrkala. Rozhlédla se po kamarádkách, protože ji napadlo, jestli také ony slyší ve *svých* uších Alisonino našeptávání.

„A ty šaty?“ zeptala se Aria. Měla na mysli šaty, které holky objevily v pokoji v prvním patře domu. I ty byly celé od krve.

Právník zkontroloval svoje poznámky. „Forenzní tým říká, že je na nich pouze krev skupiny A s Rh pozitivním faktorem – to je Alisonina krev. Já bych se o nich nezmiňoval. Nijak případu nepomohou.“

Emily se posadila zpříma. „Co když se Ali pořezala sama, roztřela krev po celém domě a pak ji uklidila? Mohla si klidně vytrhnout i ten zub a nastražit ho tam. Vždyť byla *celé roky* pacientkou v Domě bezpečí. Je to blázen.“

Ne takový blázen jako ty! ozval se v Emilyně hlavě Alisonin hlásek. Emily se zašklebila, aby Alisonino našeptávání zahнала. Pak si všimla, že si ji Hanna zvědavě prohlíží.

Právník si povzddechl. „Kdybychom měli důkaz o tom, že Alison byla v tom domě *živá* ve stejnou dobu, jako jste tam byly vy, mohli bychom ten případ otočit. Nemáme ovšem víc než videozáznam, který zachycuje vás čtyři, jak vcházíte dovnitř vstupními dveřmi. Ali tam není.“

„Ali zřejmě dovnitř vklouzla oknem,“ pípá Spencer. „Možná zadním. Tam žádné kamery nebyly.“

Právník se zadíval do dlaní. „Nemáme důkaz, který by takovou tezi podpořil. Nechal jsem policii sejmout otisky ze všech parapetů v domě, ale nenašlo se nic.“

„Klidně mohla mít rukavice,“ nevzdávala se Hanna.

Rubens cvakal propiskou. „To jsou všechno dohady a musíme vzít v úvahu, že přicházejí od vás – od čtveřice dívek, které jsou z různých důvodů známé... firmy.“ Odkášlal si. „Samy víte, že se vám přezdívá *roztomilé malé lhářky*. Už dřív vás přistihli při lžích. Velmi veřejných lžích. Soudili vás za vraždu dívky na Jamajce, přiznaly jste se, že jste ji strčily z terasy. Všichni navíc vědí, co vám Alison prováděla a jak obrovský motiv jste měly, abyste se jí zbavily. Navíc, jak jsem řekl, je tu ještě ten Emilyin výstup...“

Všechny se podívaly na Emily. Hleděla do stolu. Fajn, ztratila při honu na Ali nervy. Ale to proto, že ji Ali téměř utopila v bazénu střední školy Rosewood Day... A pak jedna z Alisoniných věrných zabila Jordan Richardsovou, Emilyinu životní lásku. Emily neplánovala, že půjde do zahradního domu a udělá tam scénu. *Neplánovala*, že tam zničí, na co přijde, a že bude nahlas řvát, že Alison zabije, jak to zaznamenaly kamery. Prostě se to tak... stalo.

„A potom je tu ten deník.“

Rubens sáhl po velkém pořadači po své pravici. Uvnitř byla kopie deníku, který Alison zcela záměrně sepsala a schovala v lesích na snadno přístupném místě, takže jej policie bez problémů našla. Emily to nechtěla číst, ale slyšela o tom hodně. Ali samu sebe vykreslila jako nevinnou oběť, zatímco ze Spencer, Arie, Emily a Hanny udělala pomstychtivé únoskyně. Popisovala v deníku, jak ji dívky verbálně i fyzicky napadaly. Když Rubens otevřel pořadač, zahlédl Emily spojení *svázaly mě*. Následně přečetla úryvek další věty: *ničemu neporozuměly*.

Jsem brozná chudinka, ozvala se Ali v Emilyině hlavě. Emily zřejmě nahlas zavrčela, protože se na ni Spencer otočila s vytřeštěnýma očima. Emily zrudla ve tvářích. Musí si dávat pozor. Kamarádky si beztak dávno myslí, že s ní není něco v pořádku – a to už z doby *předtím*, než začala slyšet hlasy.

Aria do pořadače nahlédla také. „Tohle se jistě za důkaz považovat nemůže, nebo ano?“

„Obzvlášť po tom, co dnes ráno pronesl Nick.“ Emily zalo-

vila pro mobil a ukázala právníkovi článek, který objevila před schůzkou. Namířila prstem na nadpis: *Maxwell říká, že deník je plný lží. S jeho láskou a oddaností je konec.* „Pokud Nick prohlásil, že Ali o něm v deníku lhala, mělo by se na základě toho zpochybnit i všechno ostatní, co se v něm píše, nebo ne?“ zajímala se Emily s nadějí v hlase.

Rubens pokrčil rameny. „Bavíme se tu o prohlášení člověka, který se přiznal k vraždě. Někteří soudci berou deníky opravdu vážně. Když někdo napíše: *mám strach* nebo *bojím se, že mě zabijí*, a pak se skutečně dotyčná objeví mrtvá...“

„Vždyť ona *není* mrtvá,“ vyhrkla Emily. „Policie našla *jeden zub* a krev. To je *všechno*. Copak pro ně nebude těžké usvědčit nás z vraždy, když nemají *tělo*?“

Právník rázně přibouchl desky pořadače. „To je pravda. To je-
diné hraje ve váš prospěch.“ Po tváři mu přeběhl zvláštní výraz. „Nezbývá než doufat, že vyšetřovatelé její ostatky nenajdou.“

Všechny se na právníka vyděšeně zadívaly. „Chcete tím naznačit, že nám nevěříte?“ vyhrkla nakonec Spencer.

Právník zvedl dlaně nad hlavu, ale její podezření nepotvrdil, ani nevyvrátil.

Hanna si vložila hlavu do dlaní. Spencer trhala plastový kelímek od kávy na malé kousky. Aria položila ruce dlaněmi na stůl. „Můžeme u soudu přednést svoji verzi?“

Rubens tukał perem do stolu. „Já bych vás, děvčata, k pultíku raději nepouštěl. Vystavíte se tím křížovému výslechu státního zástupce a věřte mi, že bude neúprosný. Najde všemožné kličky, jen aby vás při vaší výpovědi nachytil. Dovolte mi, abych vaši verzi vykreslil sám. Vyzvednu v ní důležité okamžiky. I tak se obávám, že velké šance nemáme. Mohl bych porotě přednést další teorie o tom, kdy jiný by mohl mít zájem na Alisonině smrti. Například někdo z rodiny Jenny Cavanaughové. Nebo z blízkých Iana Thomase. Možná se najde někdo další, kdo ji nenáviděl. Přesto všechno zůstáváte vy čtyři nejzávažnějšími a nejlogičtějšími podezřelými.“

Emily se podívala po ostatních. „Jenomže ona vůbec není

mrtvá,“ opakovala Spencer.

„Existuje něco, co by nás mohlo opravdu zachránit?“ tázala se Aria vyčerpaně. „Něco, co by nám zajistilo, že nás soud shledá nevinnými?“

Rubens si povzdechl. „Nenapadá mě nic jiného, než kdyby se Alison DiLaurentisová osobně dostavila do soudní síně a udala se.“

To se nikdy nestane, ozvala se Ali nahlas v Emilyině hlavě.

Právník vypustil vzduch z nafouknutých tváří. „Měly byste se vyspat, děvčata. Jste vyčerpané.“ Pak mávl rukou směrem k talíři snídaňového pečiva. „A vezměte si kousek, proboha. Nikdy nevíte, kdy se vám příště naskytne to potěšení dát si něco sladkého z pekařství Rizolli.“

Emily sebou trhla. Nebylo složité rozluštit, co *tímhle* chtěl Rubens říct. Věznům se podobné dobroty nepodávají.

Hanna sáhla po medvědí pracce a vsunula si ji celou do pusy, zatímco ostatní vyšly ze dveří, aniž by o nabízené lahůdky zavadily pohledem. U výtahu stiskla Spencer tlačítko pro přivolání kabiny ve směru DOLŮ. Pak se s hrůzou v očích podívala na Emily. „Emi,“ sykla a očima zabloudila na Emilyinu ruku.

Emily sklopila zrak. Po zápěstí jí stékal dlouhý potůček krve ze zatržené nehtové kůžičky. Trhala si ji tak dlouho, až kůžička začala krváčet, a Emily si toho vůbec nevšimla. Zalovila v kabelce pro papírový kapesník a cítila, jak si ji kamarádky prohlízejí. „To je v pořádku,“ ujistila je, aniž by se na cokoli zeptaly.

Jenže dívky nebyly samy, kdo měl o Emily strach. Její rodina se chovala ještě podivněji. Zatímco všechny předchozí Emilyiny průšvihy měly doma vždy stejnou odezvu – rodiče se k ní přestali znát –, tentokrát bylo všechno jinak. Emily směla dál sedávat s ostatními u jednoho stolu. Všichni jí dokonce nosili její oblíbené pochutiny, prali jí prádlo, neustále se zajímali o její stav... Chovali se k ní jako k miminku. Máma s ní vedla upjaté zdvořilostní konverzace o televizních pořadech a knihách a věnovala Emily velkou pozornost, ať řekla *cokoli*. Včera večer se zvedl Emilyin táta z křesla s tím, že si může Emily v televi-

zi naladit, co chce a kdy chce. Nadto se nabídl, zda jí k tomu může přinést něco k jídlu. Emily po takové pozornosti od svých nejbližších toužila velice dlouho. V podstatě od okamžiku, kdy do jejího života vstoupila A. Najednou se jí to ovšem zdálo zvláštní. Chovají se k ní tak ohleduplně jen proto, že ji považují za blázna.

Výtah cinkl a dveře se otevřely. Dívky nastoupily mlčky a se svěšenou hlavou. Emily cítila, jak si je ostatní prohlížejí. Jedna dívka ne o mnoho starší než holky vytáhla iPhone a začala něco ťukat na displeji. Po chvílce Emily zaslechla *cvak* – na přístroji zazněl zvuk fotoaparátu. Emily neuniklo, že objektiv míří přímo jí do obličeje.

Otočila se a zadívala se na dotyčnou slečnu. „Co si to dovolu-
ješ?“

Dívka zrudla ve tvářích. Zakryla objektiv telefonu a sklopila zrak.

„Ty sis nás *vyfotila*?“ zaječela Emily.

Pokusila se jí mobil sebrat, ale Spencer ji chytla za ruku a stáhla zpátky. Výtah zacinkal a holky vstoupily do haly. Spencer zůstala na Emily koukat. „Musíš se ovládat.“

„Ale ona byla opravdu drzá!“ bránila se Emily.

„Nemůžeš se nechat takhle vytočit,“ naléhala Spencer. „Cokoli uděláme, Emi, cokoli řekneme, všechno musíme promýšlet. Jak si to asi vyloží soudce?“

Emily zavřela oči. „Pořád nemůžu uvěřit, že se u nějakého soudu vůbec musíme *objevit*.“

„To já taky ne,“ zašeptala Hanna. „Je to noční můra.“

Prošly halou kolem stanoviště ostrahy. Emily vyhlédla automatickými dveřmi ven na chodník, kde svítilo sluníčko. Kolem procházela parta dívek v barevných letních šatech a se sandály na nohou. Přihloupě se hihňaly. Hned za nimi jako by snad zahlédla stín schovávající se v úzké uličce na protější straně. Vlasy na krku se jí ježily hrůzou. Ali – *skutečná* Ali může být kdekoli. Sleduje je. Čeká na příležitost k dalšímu útoku.

Emily se obrátila zpět ke kamarádkám. „Víte, měly bychom

něco podniknout,“ pronesla tlumeným hlasem. „Měly bychom se znovu vydat po jejích stopách.“

Spencer vytřeštila oči. „Ani nápad. V žádném případě.“

Arii se stáhlo hrdlo. „To nepřipadá v úvahu.“

Jen Hanna přikývla. „Už jsem *přemýšlela*, kam asi Ali zmizela. Rubens navíc říkal, že to je jediný způsob, jak z toho můžeme vyvážnout bez viny.“

„Hanno, *ne*,“ Spencer ji sjela ostrým pohledem. „Nemáme žádné indicie.“

To je pravda, zasmála se Ali v Emilyině hlavě. *Nikdy mě nenajdete.*

Emily znovu vytáhla mobil. Článek o Nickovi jí dosud svítil na displeji. „Nick je hodně naštvaný. Možná by nám mohl pomoci. Mohly bychom z něj něco vymáčkout.“

Spencer si odfrkla. „To pochybuju.“

„Přesně tak. Navíc se mi přičí představa, že bych se před něj postavila tváří v tvář,“ dodala Aria nervózně. „Vám ne?“

„Možná že kdybychom tam šly společně, zvládl bychom to,“ odpovíděla Emily a snažila se o pevný hlas.

„Snad ano,“ zamumlala Aria nešťastně.

Hanna si upravila pramen platinově blond vlasů za ucho. „Jaká je šance, že nám policie dovolí setkání s vězněm? Vždyť jsme venku na kauci. Nemůžeme se volně pohybovat a chodit, kam se nám zachce.“

Emily se na Spencer zadívala. „Nemohl by nám v tom nějak pomoci tvůj táta?“

Spenceřin táta, velmi vlivný právník, znal každého. Od státních návladních přes starostu až po policejního ředitele. Dokázal zařídit spoustu věcí.

Spencer si založila ruce přes prsa. „Obávám se, že to není dobrý nápad.“

„*Prosím...*“ zaplakala Emily.

Spencer zavrtěla hlavou. „Nezlobte se. Já to tak nechci.“

Emily zůstala koukat s pusou dokořán. „Chceš se snad vzdát? Já tě nepoznávám, Spencer.“

Spencer se rozechvěla brada. „Já už jenom nechci dál hrát hru na soukromé očko. Nevede to nikam, jen k dalším problémům.“

„Spencer,“ naléhala dál Emily a pohladila ji po ruce. Jenže Spencer její dlaň setřásla s bolestným syknutím, které se s ozvěnou neslo halou. Otočila se na patě a vyšla dveřmi ven.

Následovalo dlouhé ticho. Emily na hrudi znovu ucítla obrovskou tíhu. Neodvažovala se pohlédnout Hanně a Arii do očí. Věděla, že by jí okamžitě vyhrkly slzy. Spencer má možná pravdu. Asi to *je* špatný nápad vydat se znovu hledat Alison.

Přesně tak. Ali v Emilyině hlavě zaječela hlasitěji než kdy dřív. *Tentokrát vás dostanu nadobro.*

2

SPENCER SE UČÍ

Spencer Hastingsová spěchala na konec bloku k budově Center City. Ohlédla se přes rameno, protože napůl předpokládala, že za ní holky poběží, aby se ji pokusily přemluvit k dalšímu šlépěnému, vyčerpávajícímu a zbytečnému hledání Alison. Jenže ulice zela prázdnotou. *Výborně.*

Pátrání po Ali už měla plné zuby. Poté co se v posledních dvou týdnech dostaly k Ali tak neuvěřitelně blízko, aby ji záhy za velmi dramatických okolností opět ztratily, se Spencer rozhodla boj vzdát. Dostala od života všechno, co kdy chtěla... Aby o to zase rychle přišla – ztratila vyhlídky na studium prestižní vysoké školy, nabídku k vydání knížky... a její blog o šikaně? Těšil se obrovské pozornosti, ale v posledních dnech nezaznamenal vůbec žádný ohlas. Lidé jí psali jenom komentáře k tomu, jak je strašná. *Fajn, Ali, vybrála jsi*, připustila si nakonec. Podle všech indicií bylo Spencer jasné, že je načase připravit se na svůj nevyhnutelný osud: na nástup do vězení.

Možná to nakonec nebude ta nejhorší věc na světě. Je přece Spencer Hastingsová – pokud má jít za mříže, pak se ztratí dobře postará, aby se na tamější pobyt co nejlépe připravila a byl pro ni co nepřijatelnější. Úplně stejně přistupovala i v páté třídě k vidině letního tábora Rutabaga: popovídala si s loňskými účastníky i s vedoucími, četla si zprávy o chodu tábora, a dokonce si i v zimě prošla oblast, kde se tábor konal. Díky tomu poznala nástrahy terénu v okolí. Pochopila, že nesmí chodit plavat před jedenáctou hodinou dopoledne, protože tehdy se do bazénu přidává čerstvý chlor. V jídelně se vystříhala konzumace hrášku. Spočítala si, že nejjistější cesta k výhře Války barev vede přes lanový most. Aby v této disciplíně nezaváhala, naučila se po něm chodit už doma, kde si jeden napnula na zahradě. Svou přípravu na vězení odstartovala četbou memoárového bestselle-

ru s názvem *Za mřížemi: Můj čas ve vězení*. Jakmile se Spencer dozvěděla, že autorka knihy Angela Beadlingová žije ve Filadelfii, navštívila její webovou stránku. Tam se dočetla, že Angela poskytuje individuální konzultace klientům, kteří mají zájem dozvědět se víc o životě ve vězení. Okamžitě vytočila její číslo a sjedнала si schůzku.

Když jí teď zazvonil telefon, vyděsila se. Podívala se na displej. *Táta*. Snad mu Emily nevolala za jejími zády? Spencer se kousla do rtu a přijala hovor.

„Ahoj, Spencer,“ pozdravil ji pan Hastings přirozeným hlasem. „Jak to všechno zvládáš?“

Spencer ztěžka polkla a veškeré myšlenky na Emily se jí rázem vypařily z hlavy. Vážila si tátovy snahy neztratit kontakt – v danou chvíli jí byl blíž než máma, která zaujala pozici ledové královny. „Jde to,“ odpověděla ve snaze o pozitivní přístup. „Zrovna nám skončila schůzka s Rubensem.“

„Skutečně?“ Pan Hastings neskryval nadšení. „Jak to probíhalo?“

Spencer obešla zelený kontejner na recyklovaný odpad. Neměla to srdce povědět tátovi, že Rubens holkám řekl přesně totéž, co všichni právníci před ním. Pan Hastings použil veškeré své konexe, aby holkám s ním zprostředkoval setkání. Přestože o tom spolu nikdy nemluvili – a nejspíš ani v životě nebudou –, viselo mezi nimi dvěma velké temné tajemství. Není tomu tak dávno, co Spencer zjistila, že její táta je také otcem Alison a Courtney. Spencer si uměla představit, jak těžký konflikt si v sobě táta řeší. Z Ali vyrostla krvelačná zrůda, ale *přesto* je to jeho krev. Ke Spenceru táta svou vědomou a pečlivou podporou vysílal jasnou zprávu. Spencer mu uvěřila, že v žádném případě do situace nemíchá otcovské pudy, které by ho vázaly k protistraně.

„Jo, skvěle,“ odpověděla. „Působí jako skutečný profesionál a bude nás zastupovat všechny.“ Nadechla se a zvažovala, zda se má táty zeptat na možnost navštívit Nicka – pan Hastings by v tom mohl dozajista hodně pomoci. Nakonec si to rozmyslela

s tím, že by to stejně k ničemu nevedlo.

„Bezva, to moc rád slyším,“ odvětil pan Hastings. „Poslyš, jestli jsi ještě ve městě, mohli bychom se sejít? Co bys řekla na oběd ve Smith and Wolensky?“

Spencer se zastavila a pohlédla kolem sebe. Vůbec si neuvědomila, jak blízko je odtud k tátovu bytu na náměstí Rittenhouse Square. „Bohužel, to nevyjde,“ vyhrkla. „Sedím už ve vlaku. Promiň!“

Potom hovor co nejrychleji ukončila. Se svým štěstím nejspíš právě teď tátu potká přímo na ulici a bude mu muset všechno vysvětlit. Skutečně ji nenapadá, jak mu odůvodnit návštěvu, na kterou právě teď *ve skutečnosti* míří.

Sáhla do kapsy a prohlédla si zmuchlaný lístek s adresou. Zadala ji do navigace v telefonu. Zanedlouho dorazila k pěknému bílému domu s ozdobnými římsami – působil jako šlehačkový dort. Před domem parkovalo Porsche 911 v britské závodní zelené barvě. Na okapu visela americká vlajka a na verandě stál obrovský květináč plný rostlin. Spencer vystoupala po schodech a přečetla si jméno na schránce. ANGELA BEADLINGOVÁ. Je tady správně. Spencer byla trochu překvapená – přestože je Angela autorkou bestselleru, Spencer neočekávala, že bude její domov vypadat až tak okázale.

Zazvonila a vyčkala. Za zády uslyšela hlasité přibouchnutí a se srdcem až v krku se otočila. Ulice se zdála opuštěná, takže Spencer jen těžko hádala, kdo mohl takovou ránu způsobit. Snad obyvatelé sousedního domu? Snad vítr?

Ali?

To jistě ne. Ali tady není. Není možné, aby tu byla.

Na prahu se objevila žena s ocelově šedýma očima, blond vlasy a špičatým nosem. Měla na sobě kalhoty pánského střihu a košili. Spencer z ní nemohla spustit oči a žena její pohled opětovala. Vypadala skutečně jako na fotografii v knížce, jen co je pravda. Rozdíl byl pouze v tom, že na snímku u medailonku autorky se přívětivě usmívala.

„Ty jsi Spencer?“ zeptala se žena stroze. Podala jí ruku dřív,

než Spencer stačila odpovědět. „Já jsem Angela. Projít těmito dveřmi stojí tři stovky.“

„A-aha.“ Spencer zalovila pro peněženku a odevzdala hrst pomuchlaných bankovek.

Angela se zjevně upokojila, překročila práh a zavedla Spencer do prostorného pokoje zařízeného francouzským nábytkem z osmnáctého století. Na zadní stěně visely tapiserie v podobňující kyselé tváře královského páru usazeného na trůně uprostřed vladařského sálu. Na lustru u stropu byly skutečné svíčky, ale žádná z nich právě teď nehořela. Nad krbem seděli tři keramičtí Buddhové a nespouštěli ze Spencer zrak. Rozhodně nepůsobili uklidňujícím dojmem.

Angela usedla na největší z kožených pohovek, jakou kdy Spencer viděla, a natáhla si nohy tak, aby se Spencer nemohla posadit vedle ní. Spencer proto zamířila k majestátnímu křeslu, které stálo v rohu. „Víte,“ začala Spencer, zatímco se usazovala. „Děkuji, že jste souhlasila s touto schůzkou. Vaše kniha se mi nesmírně líbila.“

Angela se ušklíbla. „Děkuju.“

Spencer se předklonila, vytáhla z tašky přenosný počítač a otevřela si jej na klíně. Chvilku jí trvalo, než otevřela nový dokument v programu Word a pojmenovala ho *Vězení*. „Předpokládám, že to vezmeme od samého začátku. Něco jako Kapitola jedna – nástup. Skutečně budu muset být při osobní prohlídce nahá?“

Slyšela Angelu, jak se ironicky usmála, než k ní zvedla oči. „Zlato, tohle není příprava na závěrečnou písečku.“

Spencer ucítila horkost ve tvářích, ale počítač nezavřela.

Angela si zapálila cigaretu značky Newport Light zasazenou do dlouhé zlaté špičky. „Vím, kdo jsi a co jsi provedla. Podle mého soudu tě vyhodnotí jako středně nebezpečnou vězeňkyni. Předpokládám, že ti velkou volnost nedopřejí, ale zvýšenou ostrahu pro tebe asi také zavádět nebudou.“

Spencer se rozbušilo srdce. *Střední úroveň ostrahy*, zapsala si. Stačilo jen poslouchat a uvědomila si, že jde o realitu. „Až na to,

že já jsem nic *neudělala*," opravila Angelu. „Jsem křivě obviněná.“

„Samozřejmě, to říká každý.“ Angela si odklepla do hnědého popelníku. „Dobrá. Tak to vezmeme od začátku. Teď ti povím, jak to bude probíhat. Nejdřív tě svlečou, aby provedli osobní prohlídku. Potom tě přiřadí do cely, kde se ocitneš pravděpodobně ve společnosti vražedkyň, jako jsi ty. Obvykle dávají trestance s podobnou minulostí k sobě. Pokud vás odsoudí všechny, své kamarádky neuvidíš. A vůbec se nepokoušej navázat tam nová přátelství, protože všechny ženy za mřížemi ti s velkou chutí vrazí kudlu do zad. Teď ale k dnešnímu sezení. Já ti během konzultace můžu poradit triky, jak zvládnout bachaře nebo vězeňské gangy. Případně se můžeme soustředit na rady ohledně toho, jak si udržet vztah během doby výkonu trestu – máš přítele?“

„N-nemám,“ zakoktala se Spencer.

Angela mluvila neuvěřitelně rychle. Spencer vůbec neměla šanci cokoli si poznamenat.

„V tom případě navrhuji, abychom se pobavily o zvládání ženských gangů, jak píšu v desáté kapitole.“ Angela obrátila oči v sloup a znovu si potáhla z cigarety. „Pokud budeš chtít poradit i s dozorci, bude to stát dalších sto dvacet pět dolarů.“

Spencer vyschlo v puse. „A mohly bychom se bavit o těch... zkrátka... zajímavých stránkách? Třeba o univerzitních programech? Nebo o iniciativách, co podporují práci a studium?“

Angela se na Spencer chvíli dívala a nakonec vyprskla smíchy. „Zlato, jestli se něčeho takového dočkáš, pak nanejvýš program pro dokončení základního vzdělání. Pochopitelně že v tamní knihovně mají spousty právnických publikací, po kterých můžeš sáhnout, pakliže chceš ve svém případě podniknout další kroky – takovou touhu má *každý*, ale nikdo se nikdy nikam nedohrabe.“

Spencer se srdce rozbušilo rychleji. „A co tělocvik? Vy o tom ve své knížce nepíšete, ale já se dočetla, že v nápravných zařízeních dbají na fyzickou kondici a zdraví, takže...“

Angela se znovu ušklíbala. „Nechají tě chodit po dvoře. Nemysli si, že tam na tebe čekají hodiny spinningu nebo pilates.“ „Ale...“

Angela se naklonila blíž a hrot cigarety zazářil. „Poslouchej, zlato. Spíš ti doporučuju, abychom zbytek společného času věnovaly ženským gangům. Dívka jako ty si potřebuje osvojit techniky, které se jiní učí na ulici. Pokud jim chceš recitovat Shakespeara a dělat si poznámky, dostaneš leda pořádnou nakládačku.“

Spencer rychle mrkala. „Já myslela, že pokud si člověk hledí svého a dělá, co mu řeknou, nechají ho ostatní na pokoji.“

Angela se napůl pusy usmála. „Není to tak snadné. Někdy se podaří proklouznout, ale jindy může taková pasivita naopak ostatní lákat k útoku.“

Všechny Spenceřiny představy se náhle otráslý v základech. Zavřela počítač a uvědomila si, proč se jí Angela vysmála za snahu dělat si poznámky. K čemu jsou vlastně dobré?

„Copak *doopravdy* neexistuje způsob, jak si to tam trochu usnadnit?“ zeptala se bez rozmyšlení.

Angela si odfrkla. „Můžeš přežít, samozřejmě. Ale aby to bylo lepší? Proto se tomu místu říká *věznice*. Nejlepší, co můžeš udělat, miláčku, je snažit se tam vůbec nedostat. Vězení ti zničí život – pamatuj na má slova.“

Spencer přeběhl mráz po zádech. „Proč jste vlastně byla zavřená vy?“ To byla další věc, o které Angela ve své knize mlčela.

Angela z krabičky vytáhla další cigaretu. „Na tom nesejde.“

„Vy jste někoho zabila?“

„Proboha, *ne*.“ Angela se rozhlédla. „Kdyby ano, skutečně si myslíš, že už bych byla venku?“

„Tak o co šlo? Přepadení? Krádež? Drogy?“

Angela křivila rty. „Nejsou to pěkné věci, které jmenuješ.“

Spencer to najednou *skutečně* začalo zajímat. A tak sáhla po svém starém osvědčeném triku, který používala v debatních kroužcích, kdykoli chtěla svého protivníka zahnat do kouta. Založila si ruce přes prsa a zadívala se na Angelu očima sfingy.

Angele zkysl výraz. Vyfoukla další obláček dýmu. Uplynulo pět vteřin, než konečně rozhodila rukama. „Proboha. Přestaň se na mě takhle koukat. Šlo o podvod, stačí? Vytvářela jsem falešné identity lidem, kteří si přáli *vyhnout se* vězení. Připravovala jsem pro ně nový život. Hledala jsem pro ně způsoby, jak začít jinde s čistým štítem.“

Spencer rychle mrkala. „Moment. To myslíte vážně?“

Angela obrátila oči v sloup. „Proč bych lhala?“

„Našla policie nakonec ty lidi, kterým jste pomáhala?“

Angela zavrtěla hlavou. „Nikoho kromě jedné hloupé nány, která porušila pravidla – navázala kontakt s někým ze své minulosti a policie jí odposlouchávala telefony. Podle jejích falešných dokladů pak vystopovali mě. Musela jsem se přiznat k několika dalším případům, ale lidé, kterým jsem pomohla, byli dávno pryč. Pokud vím, ruka zákona na ně nikdy nedosáhla.“

Spencer pohládila víko zavřeného počítače a srdíčko se jí rozbušilo rychleji. „Takže šlo o něco, jako je program na ochranu svědků... jen s tím rozdílem, že tu službu nezajišťovala policie?“

Angela přikývla. „Jistě. Dalo by se to tak říct. Jde zkrátka o nový život.“

„A vy to... děláte *dál*?“

Angela přimhouřila oči. „Jen ve velmi zvláštních případech.“ Zadívala se Spencer zpříma do očí. „Není to záležitost pro každého, to jistě chápeš. Nesmíš za sebou nechat žádné stopy. Nesmíš zůstat v kontaktu s nikým, koho jsi dosud znala. Musíš začít úplně od začátku, jako bys... nenapadá mě žádný pří-
měr... byla na planetu vysazená z lodi mimozemské civilizace. Někteří lidé takový krok prostě nezvládnou.“

Spencer nevěřila vlastním uším. Poslední dva týdny uléhala do postele a *fantazírovala* o někom, kdo by pro ni podobnou službu dokázal zajistit. Kdo by jí zprostředkoval cestu, připravil pas a cestovní doklady... Zkrátka vysvobodil ji z jejího současného bytí a umožnil jí žít ve světě, kde by jí žádné nebezpečí nehrozilo. A hle. Najednou se objeví člověk, který tohle *umí*

a sedí proti ní na gauči.

Zamyslela se nad tím, jaké by to asi bylo opustit Rosewood a nikdy už se neohlédnout zpátky? Se vším všudy se stát někým jiným a nikdy, *nikdy v životě* se o tom nikomu nezmínit. Už nikdy by neviděla svou rodinu. Stýskalo by se jí. Po mámě ovšem asi ne. Podle toho, jak se teď chová, je jí celkem fuk, že její dceru soudí pro vraždu. Ale chyběl by jí táta. A chyběla by jí i Melissa, s níž se v poslední době konečně sblížila. Melissa velmi často zmiňovala, že je Spencer obviněná neprávem, přestože se ve vyjádření pro tisk zásadně zdržovala komentářů o Ali. Pochopitelně by jí chyběli i kamarádi. Bylo by to hrozně zvláštní nikdy s nimi víckrát *nepromluvit*. Ale k čemu je současný život dobrý? Žádného kluka na obzoru nemá. Na vysokou taky nejde. A fakt je, že *všechno* je lepší než vězení.

Zvedla hlavu a zadívala se Angele do očí. „Udělal byste to pro mě?“

Angela vyfoukla dým z druhé cigarety. „Cena začíná na stovce.“

„Dolarů?“

Angela se zahihňala. „Spíš stovce *tisíc* dolarů, miláčku.“

Spencer spadla čelist. „Tolik peněz já rozhodně nemám.“

„Dobrá. V tom případě se tenhle rozhovor nikdy neuskutečnil,“ konstatovala Angela hlasem tak ledovým, až z něj šel strach. „Pokud se před kýmkoli zmíníš, že jsme spolu mluvily, *najdu si tě a zničím tě*.“ Přesedla si s překříženýma nohama a její hlas se vrátil k normálu. „Takže. Chceš si povídat o problematice ženských gangů, nebo ne?“

Možná za to mohl mentolový kouř, možná našťvaný výraz krále a královny, kteří Spencer sledovali z tapiserie, možná strach, aby se obrovský lustr neutrhł a nespádl jí na hlavu, ale Spencer se najednou udělalo mdlo. Vstala z křesla. „Abych řekla pravdu... omlouvám se... měla bych spíš jít.“

„Tvoje smůla.“ Angela si protáhla prsty. „Ty tři stovky si ovšem nechám.“

Během několika vteřin stála Spencer venku na verandě. An-

gela ji nešla vyprovodit.

O několik ulic dál hlasitě zatroubilo auto. Spencer se opřela o stěnu a rychle oddechovala. Během těch deseti vteřin slastné naděje na nový život si stačila všechno představit. Klidné žití. Hledání nových známých, přátel. Nastoupila by na vysokou školu pod jiným jménem. Mohla by dál žít smysluplný život, být nadále *úspěšná*. Byla by dál Spencer Hastingsová, jen s jiným jménem.

Vězení ti zničí život, pamatuj na má slova.

Vytáhla mobil a podívala se na něj. Najednou se zastyděla. Angela má pravdu: vězení ji semele. Vytočila Emilyino číslo. Dvakrát to zazvonilo, než Emily hovor přijala.

„Rozmyslela jsem si to,“ pronesla Spencer dřív, než Emily stačila vůbec pozdravit. „Promluvíme si s tátou. Vypravíme se za Nickem.“

3

VYJEDNÁVÁNÍ

Hanna Marinová točila volantem svého priusu, aby vybrala zatáčky klikaté cesty ven z Rosewoodu. Vzduch pozdního jara voněl jako parfém Flowerbomb a v jasném slunci dostávala její tvář snad trochu barvy. Ve voze se s ní vezly tři její nejlepší kamarádky a rádio jim hrálo hodně nahlas. Na cizí lidi zřejmě působily jako parta dívek, která míří na výlet. Málokdo by je asi považoval za domnělé vražedkyně na cestě do vězení, kam jedou navštívit člověka, který se je pokusil zabít. Hanně zapípal telefon. Když přibrzdila na semaforu, podívala se na displej. *V kolik se u tebe mam zastavit?* ptal se její přítel Mike.

Hanna si jazykem přejela po zubech. Není to tak dávno, co na veřejnost unikly fotky, na kterých se Hanna tulí k Jaredu Diazovi – hereckému kolegovi, se kterým měla před kamerou převyprávět svoje útrapy s Alison ve filmu *Všechno lehne popelem*. Teď děkovala bohu, že o Mikea tehdy nepřišla. Naopak. S Mikem si byli blíží než kdy předtím. Od propuštění na kauci ji doma navštěvoval denně. Nosil jídlo a holčičí filmy, na které se s ní díval a nedělal si z nich legraci.

Hanna se rozhlédla kolem po rozlehlých polích a červených střechách stodol. Na krátký okamžik zvažovala, že Mikeovi řekne, k čemu se rozhodly. To ovšem nebyl dobrý nápad: Mike sám sebe stylizoval do postavy Hannina chrabrého ochránce. Kdyby se to dozvěděl, nejspíš by neváhal a jel je zachraňovat.

Dneska jsem se moc nevyspala, tak si asi pujdu jeste lehnout, tūkala Hanna spěšně. *Co treba odpoledne?*

Chvilku trvalo, než se Mike opět ozval. *Jasne*. Když se pak cinknutí telefonu ozvalo vzápětí znovu, považovala to Hanna za dodatek k Mikeově odpovědi. Bylo jí jasné, že její výmluvu nezbaštil. Jenže odesílatelem esemesky byla Hailey Blakeová.

Hanna povytáhla obočí. Hailey je vichřice, zlobivá holka, velká filmová hvězda, která se s Hannou skamarádila během těch několika dnů, po které se Hanna účastnila natáčení filmu *Všechno lehne popelem*. Hanna byla přesvědčená, že na ni Hailey zapomene hned potom, co byla slavně vyhozena z role sebe samé – a poté, co ji vzápětí obvinili z vraždy. Jenže Hailey jí v poslední době psala *častěji* než dřív. Tentokrát vzkazovala: *Prave jsem o tobe videla dalsi reportaz na CNN. Mas NAPROSTO DOKONALY vlasy.*

Hanna upustila mobil do klína. Nechme stranou fakt, že Hailey absolutně nevyvádělo z míry, v jaké pozici se Hanna ocitla. Bylo velmi příjemné, že alespoň *někdo* si ještě v Hollywoodu myslí, že je Hanna skvělá. Hank Ross, režisér snímku *Všechno lehne popelem*, který o Hanně zprvu prohlašoval, že je „přirozená“ a „stojí na začátku strmé kariéry“, jí teď ani nezvedá telefony. Stejně jako Hannina zbrusu nová agentka Marcella.

Kdykoli Hanna pomyslela na svůj téměř povedený start hvězdné herecké kariéry, vyhrkly jí slzy a užil se jí dech. Srdce ji z toho bolelo víc než kdy dřív. A že toho nezažila málo. Snáz se vyrovnala kdysi s faktem, že se její nejlepší kamarádka Mona vydávala za A a pokusila se Hannu zabít. Bolelo to dokonce víc, než když se dozvěděla o Alisonině dvojčeti, o němž v životě neslyšela. Lépe se vyrovnala i s tím, že ji podrazil vlastní táta – kdysi s ním bývala jedna ruka, a on ji teď chladně odstříhl se slovy, že „není vhodná pro jeho politickou kampaň“. Pro herectví se nadchla a byla v něm velmi dobrá. Napadlo ji, že by v něm snad mohla najít smysl svého života.

Ale teď... co dodat? Teď může zazářit leda v reality show *Amerika pátrá*.

„Máme zelenou,“ zachraptěla Emily netrpělivě ze zadního sedadla.

Hanna šlápla na plyn a prohlédla si Emily ve zpětném zrcátku. Kamarádka vypadala pohube a oči jí nepřirozeně vystupovaly z obličejce. Hanna se o ni nepřestávala bát – v Rosewoodu totiž nedávno málem skočila z mostu. Kromě toho

Emily ztropila scénu v zahradním domě, kam holky zavedla poslední stopa při pátrání po Alison. Co bylo však horší, o svém výstupu se ostatním vůbec nezminila. V poslední době se Emily zdála tak trochu... *nervózní*. Jako by jí neviditelná ruka dávala elektrické šoky. Dneska byla navíc od rána nepřírozeně aktivní a roztěkaná, jako kdyby vypila karton energetických nápojů. Hanna pochybovala, jestli Emily v noci vůbec zamhouřila oko.

Na druhou stranu ostatní holky také nevypadaly, že jsou zrovna ve formě. Hannu nevyjímaje. Spencer upíjela vodu z láhve brčkem a sála s takovou razancí, že se jí kolem pusy tvořily vrásky. Aria v jednom kuse cinkala náramky. A Hanna? Ta si už asi pošesté nanášela rtěnku. To dělávala vždycky, když byla rozčilená. *Která* z nich je opravdu připravená na rozhovor s Nickem?

Hanna odbočila podle ukazatele VĚZNICE ALLERTON VLEVO. V dálce se objevily nízké šedé hranaté budovy káznice obehnané hrůzostrašnou spleť ostnatého drátu. Hanna projela vjezdem a zaparkovala. K bráně pro návštěvníky přistoupily dívky mlčky. Ženě v okénku odevzdaly své doklady. Zatímco si vrátná opisovala jejich jména a kontaktovala ostrahu uvnitř, Hanna se s bušícím srdcem opatrně rozhlížela kolem. Ve vzduchu páchlo shnilé maso. Odkudsi zevnitř přicházel hluboký mužský křik. Něco mezi řevem a pláčem.

Do čekárny nahlédl dozorce. „Jdete navštívit Maxwella?“

Čtveřice vyskočila na nohy. Dozorce jim naznačil, aby ho následovaly, a vzápětí se všechny ocitly v dlouhé úzké místnosti. Dozorce je nasměroval k odlehlým židlím na samém konci, a tak se tam holky odebraly. V místnosti nebyli žádní jiní lidé. Nad hlavami jim blikala zářivka.

Dveře v protější stěně se otevřely. Dozorce před sebou postrkoval kluka ve vězeňském stejnokroji a se spoutanýma rukama. Hanně se sevřel žaludek. To je on. *Nick*.

Od jejich posledního setkání ve sklepě hodně zhubl. Kdyby však měla srovnávat s tím, jak vypadal, když ho viděla vůbec poprvé, vešel teď do místnosti úplně jiný člověk. Tenkrát ji a její novou kamarádku Madison napájel v zapadlém baru uprostřed

Filadelfie jedním drinkem za druhým. Hanna se nemusela ani koukat, aby pochopila, že si i její kamarádky Nicka porovnávají s člověkem, kterého *samy* kdysi poznaly v různých situacích – a s Nickem, který miloval Ali. Byl to zážitek vidět ho ve vězeňských šatech. Kéž by však spolu s ním pobývala za mřížemi i Ali.

Nick zvedl hlavu a uviděl je. Pak přimhouřil oči a ústa stáhl do rovné našťavané linky. Podíval se na dozorce a zavrtěl hlavou. Zamumlal přitom cosi, co vypadalo jako *ne*.

Spencer vyskočila na nohy. „Nepřišly jsme ti nadávat. Jsme na tvé straně.“

Nick se na ně podíval ještě jednou. U oka měl blednoucí modřinu. Hrud' se mu s každým nádechem ostře vzdouvala, jako by právě doběhl závod. Nakonec svěsil ramena a přistoupil k židli, aby usedl naproti svým návštěvnicím. Byl tak blízko, že by se ho Hanna mohla dotknout, kdyby chtěla. Stačilo natáhnout ruku. Zadívala se na jeho ruce. Měl hodně špíny za nehty.

„Poslechni. Ty přece víš stejně dobře jako my, že Alison není mrtvá,“ začala Spencer, když se nikdo jiný k hovoru neměl. „Na to je příliš chytrá. Doslechly jsme se, co o tobě napsala ve svém deníku. O nás tam lhala taky. Převrací příběhy nás *všech*. Měli bychom se proto semknout.“

Nick těkal pohledem. „Já nevím, holky. Možná jste ji opravdu zabily.“ S hlavou ke straně zkoušel jejich trpělivost. „Úplně vidím ten vztek ve vašich očích, když jsme vás v tom sklepe zavřeli. Jasně si vzpomínám, jak moc jste ji toužily oddělat.“

Hanna sevřela ruku v pěst. „Dobře. *Já* si zase jasně vzpomínám, že jsi vůbec neměl problém týrat lidi kolem sebe. Například co jsi té noci provedl *nám*.“ Ani nemrkla. „Kdo ví, jestli ses k Ali nezachoval úplně stejně?“

Pobavený výraz z Nickovy tváře náhle zmizel. „*Já* ji miloval.“ „Miluješ ji ještě pořád?“ dobírala si ho Hanna.

Nick zamumlal něco, čemu Hanna nerozuměla.

Aria se zavrtěla. „Poslechni. My se Alison snažíme najít, přivést ji zpátky a donutit k vysvětlení. *Tobě* by to pomohlo

taky. Dost výrazně by ti zkrátili trest. Víme dobře, že jsi všechny vraždy nevymýšlel sám. Víme, že to nebylo z tvé hlavy.“

Nick zatínal zuby takovou silou, že mu na krku vyvstávaly napjaté šlachy. „Já vás nesnáším, vy mrchy,“ zašeptal hrubým hlasem. „Měly jste tam tenkrát chcípnout. Ali a já jsme měli utéct spolu.“

„Jenomže ona tě místo toho vydala napospas policii,“ připomněla mu Emily. „*Hodila to všechno na tebe.*“

Nickovi se krivil spodní ret. „Pokoušela se samu sebe zachránit. To byla součást našeho plánu.“

Aria se ušklíbala. „Součástí vašeho plánu bylo i to, že na sebe vezmeš odpovědnost za všechny její zločiny?“

„Pochopitelně že ano. Milovali jsme se. Já ji *miloval* a ona *milovala* mě.“

Emily se k němu nahnula blíž. „Ne, nemilovala,“ pronesla odhodlaně. „Zajímá tě, jak to vím? Pověděla mi to, když se mě pokoušela utopit. Řekla, že v životě milovala jenom mě. Tebe prý jen zneužila. *Vysmála se ti.*“

Hanna se k Emily otočila s otevřenou pusou, ale ta se jejímu pohledu vyhnula. O tom, jak se ji Alison pokusila ve školním bazénu utopit, Emily nikdy mnoho neprozradila. Hanna ovšem beztak věděla, že to s Emily pořádně otrásl.

Nick si Emily podezíravě prohlédl. „To určitě neřekla.“

„Ale ano, řekla,“ trvala si na svém Emily. „Řekla mi, že jsi byl k smíchu. *Nula.*“

Nick se zatvářil zmateně. Hanně se rozbušilo srdce. Rozpovídá se. Cítila to v kostech.

Spencer si poposedla. „Řekni nám, kde je. *Prosím.*“

Nick se ušklíbl. „Copak já vím?“

„Naposledy byla v domě tvých rodičů v Ashlandu,“ naléhala Hanna. Drmolila, až se jí slova slévala. „Tys jí o tom místě říkal?“

Odvrátil zrak. „Několikrát jsme tam spolu byli. Nepřekvapuje mě, pokud se tam schovala.“

„Máte ještě jiné nemovitosti, kde by mohla najít skrýš?“ zeptala se Hanna.

Spencer se k Hanně obrátila. „Něco tak prvoplánového by Ali neudělala. Všechny informace jsou přece dostupné on-line. Copak jsi zapomněla? Vůbec bych se nedivila, kdyby teď policie všechny domy prohledávala.“

„*Vůbec bych se nedivila, kdyby teď policie všechny domy prohledávala,*“ papouškoval Nick po Spencer. Založil si ruce přes prsa. „Vy si o sobě, holky, myslíte bůhvíco... a přitom vám nedochází základní věci. Policie ji vůbec *nehledá*. Oni si nemyslí, že běhá živá někde venku. Jsou přesvědčení, že zemřela vašima rukama.“ Namířil na ně prstem.

„Takže ty si *nemyslíš*, že je mrtvá, co?“ odušila Spencer.

Nick pokrčil rameny. „Nejsem si jistý,“ přiznal.

Hanně poskočilo srdce. „Kdyby sis měl tipnout, kde bys řekl, že je?“

Nick se nadechl, jako by chtěl promluvit. Vtom všechny zahalil stín. Dozorce sevřel Nickovi rameno v dlani. „Váš čas vypršel.“

„Okamžik!“ Emily vyskočila na nohy. „Co jsi chtěl říct?“

„Váš čas vypršel,“ zopakoval dozorce našťavaně.

„Nicku, prosím tě!“ vykřikla Spencer. „Řekni to!“

Nick se na ně podíval. „Ali se hrozně líbilo sbírat mušličky v Cape May,“ vyhrkl. „Jednou jsme se tam byli projít na pláži s mou babičkou Betty. Senilní stařenka neměla ani ponětí, co je Ali zač, a mě neustále oslovovala tátovým jménem. Ale užili jsme si hezký den.“

Holky se po sobě podívaly. „Co tím chceš naznačit?“ křikla po něm Spencer. „Že je Ali v Cape May?“

„Je tam u někoho, kdo se jmenuje Betty?“ hádala Aria.

Jenže už bylo příliš pozdě. Nick odevzdaně mávl rukou. Dozorce ho odvedl pryč. Hlasitě za nimi bouchly dveře. Kovový zvuk Hanně dlouho rezonoval v uších.

Jako by to trvalo jen pár okamžiků a holky se ocitly zpátky na parkovišti. Kolem se právě prohnal skunk, co si značkoval teritorium, a tak to ve vzduchu hrozně zasmrdělo. Hanna si zhluboka povzdychla. „Super. Jsem ráda, že jsme to *zvládly*.“

Spencer pohladila Emily po paži. „Opravdu ti Ali povídala o tom, že Nicka nemiluje?“

Emily zavrtěla hlavou. „Jen mě napadlo, že ho tím přiměju, aby promluvil. A zabralo to.“

Aria nabrala vzduch do plic. „Víte... jsem přesvědčená, že se nám Nick *vážně* pokoušel něco sdělit.“

Spencer se zastavila vedle malého nákladáku. „Co máš na mysli?“

Aria si prohlédla prsty na rukou. „Možná Ali *skutečně* je v Cape May. Jeho rodiče tam možná mají další nemovitost. Anebo nás chtěl zavést ke své babičce, která tam má dům,“ uvažovala. „Senilní babička Betty.“

„Proboha.“ Hanna vytáhla mobil a zadala do vyhledávací registr nemovitostí Cape May ve státě New Jersey. „Zkusíme najít Betty Maxwellovou.“ Výsledek vyskočil na displeji. Hanně pár minut trvalo, než se probrala seznamem jmen, ale nakonec zatajila dech. „Holky. Na ulici Dune Street v Cape May vlastní dům žena jménem Barbara Maxwellová. Betty je přece zdobnělina pro Barbaru, ne?“

„Musíme se tam vydat,“ zareagovala Emily bez rozmyšlení. „*Okamžitě*.“

Spencer semkla rty. „Což ovšem znamená, že překročíme státní hranice, a to máme velmi přísně zakázáno. Copak jste zapomněly?“

Hanna se zarazila, protože si vybavila, jak se policie i Rubens zmiňovali, že je naprosto vyloučené, aby až do konce soudního líčení opustily Rosewood. Zdálo se neuvěřitelné, že nemusely na rozsudek čekat v cele, ale pustili je domů na kauci. Lidé obvinění z vraždy se většinou na svobodě nevyšetřují. Hanna si tento postup vysvětlovala tím, že jsou ještě nezletilé. Uvědomovala si, že dávají v sázku všechno, pokud zvažují opuštění Pensylvánie. Jenomže si nedokázala představit, že by nechaly Alison znovu uniknout. „Co když je to naše jediná šance?“ pípá.

„S tím souhlasím,“ přitakala Aria, když holky dorazily k autu. „Ali tam může být. Anebo tam snad najdeme alespoň nějakou

indicii a zjistíme, kam odešla. Měly bychom to zkusit.“

Všechny se otočily ke Spencer, která zůstávala jediná nerozhodná. „Já vám nevím...“

Za jejich zády něco zapraskalo. Hanna se otočila směrem, odkud zvuk přicházel, a očima pročesávala okolí. Parkoviště zelo prázdnotou. Všechna auta stála v úhledných řadách. Znovu se zvedl vítr a Hannin pohled putoval vzhůru. Neviděla však nic než muže v uniformě, který stál ve strážní věži a v rukou svíral obrovskou zbraň.

Arii se v krku udělal knedlík. I ona pozorovala strážného. Emily si dlaní zakryla pusou. Hanně bylo jasné, že všechny myslí na totéž: pokud nezareagují dost rychle, nebude trvat dlouho a podobný dozorce bude kontrolovat *jejich* pohyb.

Spencer se neubránila a tence zasténala. „Dobře,“ zašeptala. „Vyrazíme do Cape May zítra ráno.“